

[Statsministeren]

Statsministeren (Ellemann-Jensen, fg.):

Jeg må klart afvise hr. Ole Espersens påstand om, at der skulle være tale om, at regeringen vil reklamere for sig selv. Som jeg sagde i mit første svar til hr. Poulsgaard, er der tale om en måske lidt utraditionel indledning på en informationskampagne.

Videre vil jeg sige, at det jo ikke noget sted står skrevet, at man i alle tilfælde som led i den information af borgerne, som jeg tror vi alle kan være enige om er nødvendig og bør gøres bedst muligt, skal betjene sig af Statens Informationstjeneste. Jeg erindrer da umiddelbart fra mit eget område flere tilfælde, hvor vi som led i vort informationsarbejde har betjent os af anden bistand end den, vi får fra den i øvrigt fortrinlige Statens Informationstjeneste.

Hr. Poulsgaards bemærkninger giver mig sådan set bare anledning til at sige: nå ja, denne sag kan der altså være flere forskellige meninger om.

Ole Espersen (S):

Jeg bad om at få oplyst, efter hvilke kriterier man agter at bruge Statens Informationstjeneste, og efter hvilke kriterier man agter at bruge andre medier, når man skal fortælle om regeringens resultater.

Statsministeren (Ellemann-Jensen, fg.):

Her vil regeringen i hvert enkelt tilfælde vælge den løsning, der forekommer mest hensigtsmæssig ud fra hensynet til at gøre informationerne så væsentlige og gode som overhovedet muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 474

2) Til statsministeren af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvad er baggrunden for, at der kun er udpeget én kvinde til bestyrelsen for Storebæltsbroen, når en folketingsbeslutning påbyder at tilstræbe en bedre kvindelig repræsentation i hvert, bestyrelser og lignende, hvilket også udenrigsministeren har påpeget over for de politiske partier ved udpegning af medlemmer til det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg i december måned 1986?«

Tommy Dinesen (SF):

Hr. Poulsgaard var utilfreds med, at det var udenrigsministeren, der var fungerende statsminister. Jeg må indrømme, at jeg er glad for, at det er udenrigsministeren, der er det.

Jeg vil gerne som baggrund for spørgsmålet sige, at udenrigsministeren den 17. december 1986 skrev til de politiske partier, at de skulle bruge ligestillingsloven og prøve på at udpege kvinder lige så tit, som de udpegede mænd til forskellige hverv og bestyrelser.

Spørgsmålet er sådan set, om det, der gælder for Folketinget, også gælder for regeringen.

Statsministeren (Ellemann-Jensen, fg.):

Må jeg først sige til hr. Tommy Dinesen, at det, jeg som udenrigsminister skrev til partigrupperne, var en henstilling om at følge ånden i den lov, man selv har vedtaget – en lov, som formentlig ikke gælder politiske partier.

Derimod er der ingen tvivl om, at loven gælder for de råd og nævn m.v., som regeringen udpeger. Her er der selvfølgelig ingen tvivl om, at vi tager lov om ligestilling mellem mænd og kvinder, som er vedtaget af dette Folketing for snart 2 år siden, såre alvorligt, og at spørgsmålet om den kvindelige repræsentation i bestyrelsen for den faste Storebæltsforbindelse, som hr. Tommy Dinesens spørgsmål drejer sig om, derfor i høj grad har ligget regeringen på sinde.

Her står vi bare med det problem, som man finder paralleller til i mange andre situationer, at der stadig væk kun er et meget begrænset antal kvinder på topposter i erhvervslivet og i den offentlige administration, og det er lige præcis herfra, man har skullet hente bestyrelsens medlemmer. Men jeg tror, vi kan forenes i håbet om, at den situation ændrer sig i fremtiden.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg forstår ikke, at der ikke skulle være kvinder til at gå ind i en bestyrelse af den art. Vi vedtager jo sagerne i Folketinget, og når vi kommer så langt som til at skulle vedtage forslaget om en fast forbindelse – hvis det bliver vedtaget – er der altså også kvinder, der er med til at vedtage det. Derfor går jeg ud fra, at kvinder må være lige så gode